

Sygn. akt II AKa 40/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA - Ewa Gregajtys

Sędziowie: SA - Anna Zdziarska

SO(del.)-Agnieszka Domańska (spr.)

Protokolant st. sekr. sąd. Małgorzata Reingruber

przy udziale Prokuratora Leszka Woźniaka

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2018 roku

sprawy K. B. syna I. i D. z domu K., ur.(...) w C. oskarżonego o czyny z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 18 września 2017 roku sygn. akt XII K 21/17

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw.M. Ł. Kancelaria Adwokacka ul.(...) lok.(...) w W., kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych obejmującą 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego K. B. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 18 września 2017 roku sygn. akt XII K 21/17 K. B. został uznany za winnego, tego że:

I. w dniu 28 września 2015 r. w W., w Areszcie Śledczym Warszawa Białołęka przy ul. (...) naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Służby Więziennej szer. M. B. podczas wykonywania przez niego czynności służbowych, poprzez kopnięcie w/wym. w klatkę piersiową, w wyniku czego M. B. doznał stłuczenia klatki piersiowej, tj. za winnego popełnienia czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 222§1 kk i za to na podstawie art. 222§1 kk Sąd skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

II. w dniu 19 stycznia 2016 r. w W. w salonie (...) Sp. z o.o. przy ul. (...) działając na szkodę tej spółki, dokonał rozboju, w ten sposób, że grożąc natychmiastowym użyciem przemocy wobec pracownika salonu (...) poprzez groźbę użycia broni palnej, zażądał od wyżej wymienionego natychmiastowego wydania pieniędzy, co ten w obawie o swoje życie i zdrowie uczynił i wydał mu z sejfu i kasetki pieniądze w kwocie 6670 zł, przy czym K. B. czynu tego dokonał w ciągu

5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. za winnego popełnienia czynu z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§1 kk;

III. w dniu 20 lutego 2016 r. w W. w salonie (...) przy ul. (...), działając na szkodę (...) Sp. z o.o., dokonał rozboju, w ten sposób, że grożąc natychmiastowym użyciem przemocy wobec pracownika salonu (...) poprzez przystawienie jej noża do szyi, zażądał od wyżej wymienionej natychmiastowego wydania pieniędzy, co ta w obawie o swoje życie i zdrowie uczyniła i wydała mu pieniądze w kwocie 1330 zł, przy czym K. B. czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. za winnego popełnienia czynu z art. 280§2 kk w zw. z art. 64§1 kk

IV. w dniu 22 lutego 2016 r. w W. w salonie (...) przy ul. (...), działając na szkodę właściciela salonu, dokonał rozboju, w ten sposób, że grożąc natychmiastowym użyciem przemocy wobec pracownika salonu (...) poprzez przystawienie jej noża do szyi, zażądał od wyżej wymienionej natychmiastowego wydania pieniędzy, co ta w obawie o swoje życie i zdrowie uczyniła i wydała mu z sejfów pieniądze w kwocie 1960 zł, przy czym K. B. czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. za winnego popełnienia czynu z art. 280§2 kk w zw. z art. 64§1 kk;

V. w dniu 27 lutego 2016 r. w W. – W. w salonie gier przy ul. (...) używając przemocy w postaci chwycenia za bluzę oraz groźby użycia noża wobec M. S. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 8800 zł na szkodę R. S., przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt 5 wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§1 kk;

VI. w dniu 27 lutego 2016 r. w W. – W. w salonie gier przy ul. (...) używając przemocy w postaci uderzania pięściami po twarzy pracownika salonu (...), zażądał wydania pieniędzy lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na to, że G. W. nie posiadał żadnych pieniędzy, czym dział na szkodę w/wym. oraz Ł. D., przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne tj. za winnego popełnienia czynu z art. 13§2 kk w zw. z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§1 kk;

VII. w dniu 4 marca 2016 r. w W. w salonie (...) w pawilonie nr (...) przy ul. (...), działając na szkodę właściciela salonu, dokonał rozboju w ten sposób, że używając przemocy w postaci złapania za włosy oraz posługując się nożem skierowanym ostrzem w kierunku szyi S. J. i grożąc jej pozbawieniem życia, zażądał od wyżej wymienionej natychmiastowego wydania pieniędzy, co ta w obawie o swoje życie i zdrowie uczyniła i wydała mu z sejfów pieniądze w kwocie 2870 zł, przy czym K. B. czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. za winnego popełnienia czynu z art. 280§2 kk w zw. z art. 64§1 kk

VIII. w dniu 4 marca 2016 r. w W. w salonie gier w pawilonie nr (...) przy ul. (...) używając przemocy w postaci złapania za rękę D. Z. zażądał wydania pieniędzy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej, czym działał na szkodę w/wym. oraz R. L., przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne wyczerpującego znamiona przestępstwa, tj. za winnego popełnienia czynu z art. 13§1 kk w zw. z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

IX. w dniu 7 marca 2016 r. w W. w salonie (...) przy ul. (...), dokonał rozboju w ten sposób, że grożąc natychmiastowym użyciem przemocy wobec pracownika salonu (...) poprzez skierowanie wobec niej noża o ostrzu ok. 20 cm i grożąc jego użyciem, zażądał od wyżej wymienionej natychmiastowego wydania pieniędzy, co ta w obawie o swoje życie i zdrowie uczyniła i wydała mu z sejfów pieniądze w kwocie 6850 zł należące do R. L., przy czym K. B. czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. za winnego popełnienia czynu z art. 280§2 kk w zw. z art. 64§1 kk

X. w dniu 7 marca 2016 r. w W. w salonie (...) przy ul. (...), działając na szkodę G. J., dokonał rozboju w ten sposób, że grożąc natychmiastowym użyciem przemocy wobec pracownika salonu (...) poprzez przystawienie mu noża do szyi, zażądał od wyżej wymienionego natychmiastowego wydania pieniędzy, co ten w obawie o swoje życie i zdrowie uczynił

i wydał mu pieniądze w kwocie 2000 zł, przy czym K. B. czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. za winnego popełnienia czynu z art. 280§2 kk w zw. z art. 64§1 kk

XI. w dniu 16 marca 2016 r. w Ł. w salonie (...) przy ul. (...) stosując przemoc wobec J. T. poprzez uderzenie go pięścią w twarz oraz grożąc mu pozbawieniem życia, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie ok. 2500 zł, czym działał na szkodę J. T. i M. G., przy czym K. B. czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. za winnego popełnienia czynu z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

XII. w dniu 16 marca 2016 r. w N. w salonie gier przy ul. (...), dokonał rozboju w ten sposób, że grożąc natychmiastowym użyciem przemocy wobec pracownika salonu (...) poprzez skierowanie w jej stronę przedmiotu przypominającego broń palną i grożenie jej użycia, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 5600 zł na szkodę S. A. P., przy czym K. B. czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. za winnego popełnienia czynu z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

XIII. w dniu 19 marca 2016 r. w W. w salonie gier przy ul. (...) używając przemocy wobec pracownika salonu (...) w postaci złapania za głowę i zaciskania ust oraz grożąc użyciem przedmiotu przypominającego broń palną, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 1 385 zł na szkodę (...) Sp. z o.o., przy czym K. B. czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. za winnego popełnienia czynu z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§1 kk.

Sąd Okręgowy przyjmując, że oskarżony K. B. czynów z pkt II, V, VI, VIII, XI, XII i XIII dopuścił się w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem tej samej sposobności, tj. w warunkach, o których mowa w art. 91§1 kk, na podstawie art. 280§1 kk w zw. z art. 91§1 kk wymierzył mu karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności oraz przyjmując, że oskarżony K. B. czynów z pkt III, IV, VII, IX, i X dopuścił się w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem tej samej sposobności, tj. w warunkach, o których mowa w art. 91§1 kk, na podstawie art. 280§2 kk w zw. z art. 91§1 kk wymierzył mu karę 7 lat pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 kk i art. 91§2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego K. B. karę łączną 12 lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu K. B. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 20 marca 2016 r. do dnia 2 stycznia 2017 r. oraz od dnia 1 lutego 2017 r. do dnia 18 września 2017 r.

Na podstawie art. 230§2 kpk dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. od 1 do 20 (k.1273 - 1274 akt sprawy) zostały zwrócone oskarżonemu K. B., a ślady kryminalistyczne, o których mowa w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. od 1 do 4 (k.1284 akt sprawy) zostały pozostawione w aktach sprawy.

Na podstawie art. 29 ust. 1 Ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Ł. kwotę 2160 zł plus podatek VAT od tej kwoty tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego K. B. oraz na podstawie art. 624§1 kpk zwolnił oskarżonego K. B. od uiszczenia kosztów sądowych w sprawie i obciążył nimi Skarb Państwa.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 18 września 2017 roku sygn. akt XIIK 21/17 wniosła obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok co do czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie I wyroku w części w zakresie rozstrzygnięcia o karze, zaś co do pozostałych rozstrzygnięć w całości na korzyść oskarżonego. Zaskarżonemu wyrokowi obrońca zarzuciła:

I. w zakresie punktu I na podstawie art. 438 pkt 4 kpk rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności w sytuacji gdy motywacja i sposób zachowania się oskarżonego po popełnieniu przestępstwa uzasadniają wymierzenie kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia;

II. w zakresie pozostałych rozstrzygnięć na podstawie art. 438 pkt 3 kpk mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania tj.

a. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez dowolną, dokonaną wbrew zasadom prawidłowego rozumowania i nie obejmującą całokształtu okoliczności ujawnionych w sprawie ocenę materiału dowodowego polegającą na uznaniu wyjaśnień oskarżonego K. B. w zakresie, w jakim wskazywał on na użyczenie swojej odzieży innej, podobnej do siebie osobie w celu popełniania rozbojów za niewiarygodne oraz nieprawdopodobne,

b. art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk i art. 5 § 2 kpk poprzez dowolną ocenę wyjaśnień K. B. w zakresie, w jakim dotyczyły one zmuszania go przez inne osoby do popełniania przestępstwa w celu zwrotu własnego zadłużenia, w szczególności wobec uprawdopodobnienia tej okoliczności zeznaniami świadków B. i S.,

c. art. 424 § 2 kpk poprzez pominięcie w uzasadnieniu analizy zamiaru oskarżonego i stopnia jego zawinienia, w szczególności wobec ujawnienia okoliczności towarzyszących dokonywanym rozbojom w postaci zmuszania oskarżonego przez inne osoby, a także wobec przypisania mu popełnienia przestępstw tego samego rodzaju w bardzo bliskich odstępach czasu,

co w konsekwencji skutkowało błędnym i niepełnym ustaleniem faktycznym, tj. uznaniem oskarżonego K. B. winnym popełnienia przypisanych mu w punktach od II do VIII oraz X i XII czynów, a także niepełnymi ustaleniami faktycznymi dotyczącymi czynów przypisanych oskarżonemu w punktach IX, XI i XIII wyroku.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniosła o:

III. zmianę zaskarżonego orzeczenia w punkcie I poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary łagodniejszej,

IV. uchylenie wyroku w pozostałej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

Na wypadek nie uwzględnienia powyższych zarzutów i wniosków obrońca na podstawie art. 438 pkt 4 kpk zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzuciła rażąco niewspółmierność orzeczonych kar jednostkowych oraz kary łącznej wyrażającą się w niedocenieniu przez Sąd pierwszej instancji okoliczności łagodzących i w konsekwencji wymierzeniu oskarżonemu kar jednostkowych za czyn I jednego roku pozbawienia wolności, za pozostałe w ciągu czyny z punktów II, V, VI, VIII, XI i XII przy zastosowaniu konstrukcji z art. 91 § 1 kk - 7 lat pozbawienia wolności, za pozostałe w ciągu czyny z punktów III, IV, VII, IX i X przy zastosowaniu konstrukcji z art. 91 § 1 kk - 7 lat pozbawienia wolności oraz kary łącznej 12 lat pozbawienia wolności i wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kar łagodniejszych.

Ponadto, obrońca wniosła o zasądzenie kosztów obrony w postępowaniu odwoławczym na rzecz obrońcy z urzędu z uwzględnieniem przepisów o podatku VAT, oświadczając iż nie zostały pokryte przez oskarżonego ani w całości, ani w części.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

apelacja obrońcy oskarżonego K. B. w żadnej mierze nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem Sąd Okręgowy prawidłowo przeprowadził w toku niniejszego postępowania wszystkie czynności procesowe i nie dopuścił się żadnych naruszeń w zakresie prawa materialnego oraz w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych. Podniesione w apelacji zarzuty oraz zawarta w jej uzasadnieniu argumentacja, nie dają podstaw do uznania, że którekolwiek z opisanych w nich uchybień rzeczywiście miało miejsce. W ocenie Sądu Apelacyjnego przedstawiona przez Sąd Okręgowy argumentacja jest wyczerpująca, w pełni przekonująca i zasadna oraz odpowiada zasadom logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego i stanowi przejaw dokonanej w niniejszej sprawie swobodnej, prawidłowej oceny dowodów. Sąd Apelacyjny uznał, że poczynione przez Sąd meriti ustalenia faktyczne, zostały oparte na dowodach zgromadzonych i ocenionych zgodnie z zasadami wynikającymi z przepisów Kodeksu postępowania karnego, a zarówno na etapie gromadzenia dowodów, ich ujawniania, jak i oceny nie doszło do obrazy jakiegokolwiek przepisu prawa procesowego, w tym w szczególności przepisów wskazanych w apelacji obrońcy, co czyni zawarte w apelacji zarzuty obrazy art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 2 kpk chybionymi. Sąd I Instancji ocenił dowody w sposób zgodny z zasadami wynikającymi z art. 7 k.p.k., dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, a pozostając w zgodzie z

dyspozycją art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k., w swoim uzasadnieniu, w sposób obszerniejszy aniżeli wynikający z zawartego w art. 424 k.p.k. nakazu zwięzłego jego sporządzenia, właściwie podał motywy dokonanych ocen.

Nie można uznać za trafny zarzut obrazy prawa procesowego w postaci art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, wskazujący na dowolną ocenę materiału dowodowego, polegającą na uznaniu wyjaśnień oskarżonego K. B. w zakresie, w jakim wskazywał on na użyczenie swojej odzieży innej, podobnej do siebie osobie w celu popełniania rozbojów za niewiarygodne i nieprawdopodobne oraz zarzut obrazy art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk i art. 5 § 2 kpk poprzez dowolną ocenę wyjaśnień K. B. w zakresie, w jakim dotyczyły one zmuszania go przez inne osoby do popełniania przestępstwa w celu zwrotu własnego zadłużenia.

Sąd Apelacyjny w pierwszej kolejności wskazuje, że zarzut obrazy art. 7 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk jest wadliwie sformułowany, albowiem „o naruszeniu przepisu art. 5 § 2 k.p.k. można mówić dopiero wtedy, gdy mimo przeprowadzenia postępowania dowodowego w sposób wyczerpujący i poddania ujawnionych na rozprawie dowodów ocenie zgodnie z regułami wskazanymi w art. 7 k.p.k., pozostaną nadal wątpliwości, które nie zostały rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego. (...) Dopiero bowiem w sytuacji, gdy nie jest możliwe ustalenie w sposób pewny okoliczności faktycznych, zaś okoliczności korzystne dla oskarżonego konkurują z okolicznościami dlań niekorzystnymi, zastosowanie znajduje reguła *in dubio pro reo*.” (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 października 2017 roku sygn. akt II AKa 249/17). Stawiając zatem jednocześnie zarzut obrazy art.5 § 2 kpk oraz obrazy art.7 kpk obrońca oskarżonego popada w sprzeczność.

Także zarzut obrazy art. 7 kpk i art. 410 kpk nie zasługuje w żadnej mierze na uwzględnienie, albowiem analiza podejmowanych przez Sąd I Instancji czynności wskazuje na to, że podstawę poczynionych przez Sąd ustaleń stanowiły wszystkie okoliczności ujawnione zgodnie z przepisami kodeksu postępowania karnego w trakcie postępowania sądowego. Wskazanie przez obrońcę, że Sąd oparł swe rozstrzygnięcie na wybiórczo potraktowanym materiale dowodowym, co narusza art. 410 kpk, jest całkowicie bezzasadne, a obrońca stawiając ten zarzut, intencjonalnie pomija rzeczywiste czynności Sądu I Instancji, których odzwierciedleniem są protokoły rozpraw i pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku, a które wskazują na to, że podstawę poczynionych ustaleń stanowił całokształt ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności. Wszystkie dowody zostały kompleksowo ocenione przez Sąd *meriti*, a analiza uzasadnienia apelacji wskazuje na to, że tej kompleksowej, rzeczowej i wyczerpującej ocenie dowodów, skarżący przeciwstawia zarzuty sformułowane na podstawie wyrwanych z kontekstu okoliczności. Przeprowadzona przez Sąd Apelacyjny kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku jednoznacznie wskazuje na to, że dokonana przez Sąd Okręgowy ocena wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie, w tym także wyjaśnień oskarżonego K. B., jest prawidłowa, zgodna ze wskazaniami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Sąd Okręgowy oceniając wyjaśnienia oskarżonego dotyczące czynów przypisanych mu w pkt II – XIII zaskarżonego wyroku prawidłowo wskazał, że były one częściowo wewnętrznie niespójnie, niejasne i nielogiczne, a dokonana przez Sąd kompleksowa ocena tych wyjaśnień, szczegółowo wskazuje nie tylko na zakres wyjaśnień, któremu Sąd nie dał wiary, ale także na to, w jakim zakresie i dlaczego wyjaśnienia oskarżonego zostały uznane za wiarygodne. Sąd ocenił wyjaśnienia oskarżonego K. B. odnośnie użyczenia innej, podobnej do niego osobie odzieży w celu popełniania rozbojów oraz odnośnie popełniania rozbojów na polecenie C. A. i M. oraz Ukrainka N. B. (M. B.), nie tylko w kontekście ich wewnętrznej spójności, racjonalności wskazywanych w nich okoliczności i logiki opisywanych zdarzeń, ale także skonfrontował przedstawioną przez oskarżonego wersję (a w zasadzie wersje) zdarzeń z zeznaniami świadków, m.in. ujawnionymi zeznaniami M. B. składanymi w toku postępowania prowadzonego przeciwko K. B. w Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Żoliborza sygn. akt IIIK 302/15 oraz zeznaniami pokrzywdzonych, wskazujących na całkowitą swobodę i samodzielność działania oskarżonego podczas popełniania przypisanych mu czynów. Sąd Okręgowy m.in. w oparciu o zasady doświadczenia życiowego, prawidłowo uznał, że wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie nie zasługują na uznanie za wiarygodne. Poczynionym przez Sąd ustaleniom i dokonany ocenom nie przeczą – na co wskazuje uzasadnienie apelacji – zeznania świadków Ł. B. i D. S., którym Sąd I Instancji dał wiarę. Skarżący wskazując na te dowody i ograniczając się do sygnalizacji, że świadkowie ci potwierdzili fakt zmuszania oskarżonego do przestępczych działań przez nieznaną świadkom osobę, kreuje sens zeznań tych świadków, a nie odnosi się do ich rzeczywistej treści. Jak bowiem wynika z zeznań świadka D. S. - kolegi oskarżonego, w trakcie składania zeznań

tymczasowo aresztowanego w związku z kilkunastoma popełnionymi przez siebie rozbojami, był on świadkiem scysji oskarżonego z innymi osobami – opisał ich jako 4 osoby z W.: Polak, dwóch mężczyzn „wyglądających na C.” i jeden (...), w trakcie której bili oskarżonego i grozili mu, aby ich nie oszukiwał. Natomiast odnośnie okoliczności związanych z postawionymi K. B. zarzutami i wskazywaniem przez niego, że był zmuszany do popełniania rozbojów, świadek D. S. zeznał, że „Nic mi nie wiadomo na ten temat, aby oskarżony dopuszczał się jakichś rozbojów. Wydaje mi się, że te zarzuty, które teraz oskarżony ma to popełnił, bo ktoś go do tego zmuszał, pewnie u kogoś sobie nabroił. Wydaje mi się, że może zaczęli go szantażować, że zrobią mu krzywdę, że jego mamie, albo coś.”. Także zeznający w dniu 22 sierpnia 2017 roku Ł. B. – znajomy oskarżonego, taksówkarz, wskazywał jedynie na pochodzącą od oskarżonego wiedzę odnośnie kłopotów finansowych oskarżonego, z którymi wiązała się prośba oskarżonego o udzielenie mu pożyczki i niezapłacenie za kurs taksówki oraz o tym, że był winny pieniądze obcokrajowcom, a także był świadkiem pobicia oskarżonego „chyba na W.”. Świadek Ł. B. zeznając – na co wskazuje protokół jego przesłuchania, nie wykluczał okoliczności, które były wskazywane w zadawanych mu pytaniach, ale też ich nie potwierdzał, co świadczy o tym, że w rzeczywistości nie dysponował wiedzą odnośnie tego, jak duży był dług oskarżonego, u kogo go zaciągnął, skąd miał pieniądze na jego spłatę. Sformułowania użyte w trakcie składania przez D. S. oraz Ł. B. zeznań, obrazujące brak kategoryczności zawartych w nich stwierdzeń, jednoznacznie zatem wskazują na to, że wbrew twierdzeniu zawartemu w uzasadnieniu apelacji, w rzeczywistości świadkowie ci nie dysponowali wiedzą na temat zmuszania oskarżonego do popełniania rozbojów, a jedynie wiedzieli od niego o jego kłopotach finansowych, wywieranej na niego przez wierzycieli – osoby opisywane jako cudzoziemcy, presji w celu odzyskania długu oraz o związanych z tym obawami oskarżonego. Dodatkowo wskazać należy, że oskarżony K. B. popada w dostrzeżoną przez Sąd I Instancji, a pominiętą przez skarżącego sprzeczność w swych wyjaśnieniach – z jednej bowiem strony wskazuje na to, że do popełniania rozbojów zmuszały go inne osoby, którym udostępnił swój strój, wiedzę na temat tego, jak popełnić rozboj – przy czym nieskomplikowany mechanizm działania był oparty na wejściu do salonu gier, w którym był jedynie pracownik, często młode kobiety lub dwie osoby, a następnie zastraszaniu (w pięciu przypadkach przy użyciu noża) i zaborze pieniędzy, przy czym oskarżony wyjaśnił, że w sytuacji, gdy miał to uczynić w związku z oddaniem długu, uczestniczył w podziale łupu (vide k.14 uzasadnienia Sądu I Instancji, wyjaśnienia dotyczące rozboju w okolicy ul.(...)), z drugiej zaś strony wyjaśniając w dniu 22 marca 2016 roku oraz w dniu 24 marca 2017 roku wskazał, że taką treść wyjaśnień zasugerował mu funkcjonariusz policji – R. R., który pokazał mu w jakim miejscu zostały wyrzucone i spalone ubrania, gdzie został wyrzucony nóż i pistolet oraz miał mu poradzić, aby powiedział, że popełniał rozboje na zmianę z inną osobą, która przebierała się w jego ubrania. Skoro zatem sam oskarżony wskazuje na to, że jego wyjaśnienia w tym zakresie nie były prawdziwe, przy czym jak wynika z zeznań świadka R. R., treść wyjaśnień nie była oskarżonemu zasugerowana, a stanowiła jedynie przyjętą przez niego linię obrony, a nadto skoro na fakt popełnienia rozbojów przez oskarżonego, a nie przez podobnego do niego mężczyznę jednoznacznie wskazywali świadkowie, którzy go rozpoznali nie można uznać, na co wskazuje zarzut apelacji, że zanegowanie przez Sąd Okręgowy wiarygodności wyjaśnień w tym zakresie i przypisanie oskarżonemu winy było konsekwencją obrazy art. 7 kpk. Sąd Okręgowy ocenę wyjaśnień oskarżonego oparł nie tylko na ich ocenie w kontekście wewnętrznej spójności, konsekwencji i logiki, ale oceniając je kompleksowo dokonał także analizy zeznań świadków, w szczególności pokrzywdzonych i przedstawił wnioski płynące z tej analizy. Wnioski te były rezultatem w pełni prawidłowej, respektującej zasady wskazane w art. 7 kpk oceny, po dokonaniu której Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jasno wskazał które z dowodów uznał za wiarygodne, a którym nie nadał waloru wiarygodności, przedstawiając jednocześnie motywy tak sformułowanych ocen. Analiza postępowania Sądu I Instancji nie pozostawia wątpliwości co do tego, że nie doszło do naruszenia jakichkolwiek przepisów zawierających normy nakazujące lub zakazujące działań na niekorzyść którejkolwiek strony postępowania, nie miało też miejsca jednej ze stron – żadnej argumentacji w tym zakresie nie zawiera także apelacja obrońcy, w której podniesiony został zarzut obrazy art. 4 § 1 kpk. W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał ten zarzut za bezzasadny.

Obrońca wskazując na to, że „Sąd całkowicie poniechał” dokonania ustaleń faktycznych związanych ze zmuszaniem oskarżonego do popełniania części spośród przypisanych mu czynów i wskazując w tym zakresie na dążenie oskarżonego do przesłuchania świadków N. B. (przy czym świadek nazywał się M. B.) i W. Z., pomija rzeczywisty tok postępowania sądowego i bezpodstawnie neguje prawidłowość poczynionych ustaleń faktycznych. Sąd Okręgowy z widoczną determinacją dążył do weryfikacji wyjaśnień oskarżonego, m.in. w tym celu na rozprawie w dniu 22 sierpnia 2017 roku ujawnione zostały zeznania składane przez M. B. i W. Z. podczas postępowania karnego prowadzonego

przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Żoliborza sygn. akt III K 302/15, których analiza pozwoliła na ustalenie ponad wszelką wątpliwość, że wyjaśnienia oskarżonego związane z M. B. nie zasługują na uznanie za wiarygodne. Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, uwzględniając tym samym stanowisko oskarżonego i wskazując na przeciwstawne interesy procesowe M. B. i W. Z. – kolegi oskarżonego, skazanego prawomocnie za pozbawienie wolności ze szczególnym udręczeniem M. B. (vide powołany przez Sąd I Instancji prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. akt VIIIK 196/16), że dla poczynienia ustaleń faktycznych związanych z przedmiotem niniejszego postępowania, wystarczającym będzie ujawnienie zeznań tych świadków, albowiem ich treść jest jednoznaczna, zeznania są kategoryczne, co czyni bezzasadnym zawarty w uzasadnieniu apelacji wniosek o ich bezpośrednie przesłuchanie, albowiem nie dysponują oni żadnymi wiarygodnymi informacjami związanymi z przedmiotem niniejszego postępowania lub mającymi wpływ na dokonaną ocenę dowodów. Sąd Apelacyjny, dzieląc tym samym ocenę i argumentację Sądu I instancji nie kwestionuje tego, że oskarżony miał dłużą, że jego wierzycielami były osoby, których się bał, ale brak jest jakichkolwiek wiarygodnych dowodów uprawdopodobniających prezentowaną przez oskarżonego podczas postępowania sądowego wersję, że osoby te – lub ktokolwiek inny - zmuszały go do popełnienia przypisanych mu w zaskarżonym wyroku rozbojów, co czyni zbędnym odnośnienie się do zawartej w uzasadnieniu apelacji sugestii, jakoby możliwe było zastosowanie kontratypana z art. 26 kk. Dzieląc także dokonaną przez Sąd I Instancji ocenę dowodów wskazać należy, że brak jest jakichkolwiek wiarygodnych dowodów uzasadniających uznanie, że pochodzący z przestępczego środowiska wierzyciele oskarżonego, byli powiązani z M. B.. Końcowo wskazać należy, że w żadnej mierze prawidłowości dokonanych przez Sąd I Instancji ocen i ustaleń faktycznych nie podważają także zawarte w uzasadnieniu apelacji uwagi, odnoszące się do przypisania oskarżonemu czynów z punktu IV i VI wyroku, związane z brakiem rozpoznania K. B. przez pokrzywdzonego i świadka P. G. albowiem pozostałe zebrane w sprawie dowody ponad wszelką wątpliwość pozwoliły na przypisanie oskarżonemu winy w odniesieniu do tych czynów.

W żadnej mierze nie zasługuje także na uznanie za zasadny zarzut obrazy art. 424 § 2 kpk, albowiem Sąd I Instancji na stronach 46-49 pisemnego uzasadnienia wyroku z dnia 18 września 2017 roku szczegółowo wskazał jakie okoliczności miał względzie, wymierzając zarówno kary jednostkowe za czyn z art. 222 § 1 kk oraz za ciągi przestępstw z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, jak i karę łączną. Odnosząc się do zarzutu apelacji, wskazać należy, że oczywistym jest, że wymierzając oskarżonemu karę, Sąd nie uwzględnił wskazanych przez obrońcę okoliczności towarzyszących dokonywanym rozbojom w postaci zmuszania oskarżonego przez inne osoby, albowiem okoliczności takie nie miały miejsca, na co jednoznacznie wskazuje uzasadnienie zaskarżonego wyroku – zawarte w nim ustalenia faktyczne, oparte na prawidłowo ocenionych dowodach, zasadnie skutkowały uznaniem że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, bez jakichkolwiek ograniczeń w zakresie swobody podejmowania decyzji.

W ocenie Sądu Apelacyjnego niezasadny jest także zarzut rażącej niewspółmierności kary. Sąd I Instancji dokonując prawidłowych ustaleń faktycznych i ocen prawnych, kierując się dyrektywami wymiaru kary, określonymi w doktrynie i orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych, wymierzył oskarżonemu K. B. sprawiedliwe kary jednostkowe i karę łączną. Odnośnie kary wymierzonej oskarżonemu K. B. za czyn z art. 222 § 1 kk, wskazana w uzasadnieniu okoliczność, że „oskarżony szczerze wyjaśnił, że w jego ocenie jego bezpieczeństwo osobiste w Areszcie Śledczym było zagrożone i naruszenie nietykalności cielesnej funkcjonariusza było jedyną metodą doprowadzenia do zamiany AŚ”, w żadnej mierze nie może podważać prawidłowych ustaleń Sądu w zakresie dyrektyw wymiaru kary wynikających z art. 53 kk. Wymierzając karę 1 roku pozbawienia wolności wobec sprawcy 6-krotnie uprzednio karanego za umyślne występki, który zaatakował funkcjonariusza Służby Więziennej w trakcie konwojowania go na terenie Aresztu Śledczego, Sąd prawidłowo uznał, że karą rodzajowo adekwatną do tego zachowania, polegającego na kopnięciu pokrzywdzonego w klatkę piersiową, po którym miało miejsce zachowanie oskarżonego nieobjęte zarzutem, podjęte po popełnieniu przestępstwa, wskazujące na natężenie złej woli oskarżonego, tj. pchnięcie w kierunku funkcjonariuszy, w tym pokrzywdzonego, wózka do rozwożenia posiłków oraz rzucenie w ich stronę siedziskiem krzesła, będzie kara pozbawienia wolności. Odnosząc się zaś do wymiaru kary – 1 rok pozbawienia wolności, mając na uwadze ustawowe zagrożenie karą od 1 miesiąca do trzech lat pozbawienia wolności, w żadnej mierze nie można uznać, że wymierzona K. B. kara jest karą surową. Odnosząc się zaś do argumentu wskazującego na to, że naruszenie nietykalności cielesnej miało na celu przeniesienie oskarżonego do innego aresztu śledczego, z uwagi na poczucie

zagrożenia, wskazać należy że taka motywacja – nawet gdyby była prawdziwa, co w ocenie Sądu Okręgowego i Sądu Apelacyjnego nie ma miejsca - nie osłabiałaby społecznej szkodliwości czynu i stopnia winy oskarżonego. Brak obiektywnego zagrożenia dla oskarżonego na terenie aresztu śledczego wynika z analizy akt sprawy, ujawnionych w jej toku okoliczności, na które wskazuje także Sąd Okręgowy na stronie 47 pisemnego uzasadnienia wyroku: oskarżony ze względu na konflikty ze współosadzonym, w tym także wywołane przez niego, korzystał w miarę potrzeby, z wynikającej z konieczności zapewnienia mu bezpieczeństwa izolacji od współosadzonych, miał zapewniony odpowiedni konwój przy transporcie na terenie aresztu i poza areszt, miał kilkakrotnie zmieniany areszt, co wskazuje jednoznacznie na to, że miał zapewnione bezpieczeństwo na terenie Aresztu Śledczego. Wymierzając oskarżonemu kary po 7 lat pozbawiania wolności za ciąg 7 występków z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i ciąg 5 występków z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, Sąd I Instancji nadał właściwą rangę wszystkim okolicznościom mającym wpływ na wymiar kary, wartościując je z poszanowaniem zasad definiujących dyrektywy wymiaru kary. W odniesieniu do występków z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, orzekając w ustawowych granicach od 2 do 18 lat pozbawienia wolności oraz w odniesieniu do występków z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, orzekając w ustawowych granicach od 3 do 20 lat pozbawienia wolności, Sąd meriti dostrzegając wszelkie okoliczności obciążające i łagodzące, w tym przeproszenie pokrzywdzonych, wymierzył kary poniżej połowy ustawowego zagrożenia, co jednoznacznie wskazuje na to, że zawarte w uzasadnieniu apelacji stwierdzenie, że kary te z uwagi na sytuację osobistą oskarżonego (obrońca nie precyzuje tego określenia w żaden sposób) i przeproszenie przez niego pokrzywdzonych, są rażąco niewspółmierne i w sposób znaczący przekraczają dyrektywy wymiaru kary nie może skutkować zmianą zaskarżonego wyroku i obniżeniem wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych pozbawienia wolności. Wskazane powyżej okoliczności skutkują także uznaniem, że wymierzona oskarżonemu kara łączna 12 lat pozbawienia wolności, związana ze skazaniem go za 8 występków i 5 zbrodni, jest karą sprawiedliwą. Zgodnie z art 85a kk, rozstrzygając w przedmiocie kary łącznej, Sąd Okręgowy – na co wskazuje strona 48 i 49 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku - wziął pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, oceniając te okoliczności w kontekście przesłanek wskazanych w art. 53 kk, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, uwzględniając wszystkie okoliczności mające wpływ na wymiar kary łącznej. Argumentów przeciwnych apelacja nie zawiera, ograniczając się w tym zakresie jedynie do zarzutu apelacyjnego, który nie został uzasadniony w żadnej mierze. Z uwagi na powyższe, Sąd II Instancji wskazuje, że wszystkie okoliczności, wynikające z realizacji przez Sąd Okręgowy dyrektyw wymiaru kary, zostały należycie przedstawione i uwzględnione w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, co skutkuje uznaniem w drodze kontroli instancyjnej, że wymierzone K. B. kary jednostkowe i kara łączna, ocenione w kontekście przesłanek z art. 53 k.k. i art. 85a kk, nie noszą cech surowości, a tym bardziej rażącej surowości, co czyni ten zarzut niezasadnym.

Mając na uwadze wskazane powyżej okoliczności, dokonując kontroli instancyjnej wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 18 września 2017 roku sygn. akt XIIK 21/17, Sąd II Instancji uznał, że zarówno zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego K. B. zarzuty, jak i ich uzasadnienie, mają jedynie charakter polemiczny, nie wskazując na rzeczywiste uchybienia Sądu I Instancji, wobec czego apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Ze wskazanych powyżej względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozycyjnej.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k..